

Arrest

nr. 72 482 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat C. DE TROYER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sargoda (Pakistan). In oktober 2008 werd uw echtgenoot (M.I. ...) overvallen op een bus. Uzelf zou overvallen zijn op straat in juni 2009. Uw echtgenoot zou een tweede keer zijn overvallen op een bus in augustus 2009. Vanwege de algemene slechte omstandigheden in Pakistan heeft u besloten om op 11 december 2009 samen met uw echtgenoot en kind Pakistan te verlaten. Via Islamabad en Nederland bent u samen met uw echtgenoot en kind per vliegtuig naar België gereisd. U diende hier samen met uw echtgenoot op 16 december 2009 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot (CGVS gehoor dd.27 april 2011) volgende documenten voor: de geboorteakte van uw echtgenoot, uw eigen geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, een document van de zaak van uw echtgenoot, een eigen verzoekschrift, een verzoekschrift van een Belgische familie (vrienden), attest van Franse les van u en uw echtgenoot, schooldocumenten van u en een bundel met algemene informatie over Pakistan.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot (M.I. ...). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw overval op straat in juni 2009 verklaarde u dat u dit niet hebt aangegeven bij de politie of bij hogere autoriteiten. U gaf deze overval niet aan omdat de politie in Pakistan niets doet én omdat uw familie heel streng is en niet wilde dat u buitenkwam (zie gehoorverslag CGVS p.7). Uw echtgenoot bevestigde dit (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6547561 p.10). Bovenstaande verklaringen zijn echter geen afdoende redenen om de overvallen niet aan te geven bij de politie. Als Pakistaanse staatsburger die niets te vrezen heeft van haar autoriteiten, had u zich tot uw eigen autoriteiten moeten wenden voor bescherming, temeer daar uw vrees het algemene niet overstijgt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van "artikel 1, afdeling A, § 2 van het Vredrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook de geldigheid en wettelijkheid van de beslissingen over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming."

2.2.1. Verzoekster stelt in eerste instantie dat de verwerende partij haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot en uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing die werd genomen in diens hoofde. Zij stelt dat zij bij het lezen van de beslissing die aan haar werd gericht de reden van weigering nog niet kent en zij dus geen beroep kan indienen. Zij benadrukt dat asielaanvragen persoonlijk zijn en dat de verwerende partij haar beslissingen "adequaat en correct moest meedelen" en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat haar betoog zou ondersteunen.

2.2.2. Nu verzoeksters betoog erop neerkomt dat er geen motieven van weigering in de bestreden beslissing zijn opgenomen, voert zij in wezen de schending aan van de formele motiveringsplicht. Immers betreft de formele motiveringsplicht een eis van externe legaliteit waarbij het gaat om het naar eis van recht vermeld zijn van de motieven in de beslissing dat zij moeten dragen (cfr. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.555). Het middel zal dan ook onder meer vanuit dat oogpunt besproken worden.

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift nergens dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald, zodat de verwerende partij ten aanzien van verzoekster op goede gronden kon besluiten tot de verwijzing naar de in hoofde van haar echtgenoot genomen beslissing (vgl. RvS 2 mei 2005, nr. 144.038; RvS 3 november 2005, nr. 150.930). Dat de asielaanvraag dan ook niet individueel zou zijn onderzocht kan niet staande worden gehouden.

Wat betreft de schending van de formele motiveringsplicht, dient benadrukt dat de verplichting tot formele motivering van administratieve rechtshandelingen niet inhoudt dat ook het waarom van de uitgedrukte motieven moet worden uiteengezet. *In casu* – zoals hoger reeds besproken – volstaat de vaststelling dat verzoekster haar asielmotieven integraal verbonden heeft aan deze van haar echtgenoot en dat, aangezien haar echtgenoot niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet werd erkend noch in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, eenzelfde conclusie zich opdringt ten aanzien van verzoekster zelf.

Verzoekers argumentatie dat zijn echtgenote niet werd ingelicht over de inhoud van deze beslissing overtuigt de Raad niet. Immers, de raadsvrouw van verzoekster treedt ook op in de belangen van haar echtgenoot. Voorhouden dat zij geen kennis had van de weigeringsbeslissing van haar man kan aldus niet worden volgehouden, temeer daar zij en haar echtgenoot een gezin vormen, samen woont houden en er geen concrete aanwijzingen zijn die erop zouden wijzen dat verzoekster geen kennis kon nemen van de inhoud van de beslissing die op rechtsgeldige wijze aan haar echtgenoot werd betekend (cfr. RvS 12 maart 2001, nr. 93.854; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.426).

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is aldus afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier.

2.2.3. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 mei 2011 een negatieve beslissing genomen, die door de Raad met een arrest nr. 72 481 van 22 december 2011 werd bevestigd, op de volgende gronden :

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sargoda (Pakistan). In oktober 2008 zou u overvallen zijn op een bus. Uw echtgenote zou overvallen zijn op straat in juni 2009. Uzelf zou een tweede keer zijn overvallen op een bus in augustus 2009. Volgens u zou er veel terrorisme zijn en worden er veel zelfmoordaanslagen gepleegd in Pakistan. Vanwege de volgens u toenemende onveiligheid heeft u besloten om op 11 december 2009 samen met uw echtgenote I.H. (...) (O.V. nummer 6547561) en kind Pakistan te verlaten. Via Islamabad en Nederland bent u samen met uw echtgenote en kind per vliegtuig naar België gereisd. U diende hier samen met uw echtgenote op 16 december 2009 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon, een document van uw vennoot aangaande uw zaak, een eigen verzoekschrift, een verzoekschrift van een bevriende Belgische familie, attesten van de Franse les van u en uw echtgenote, schooldocumenten van uw echtgenote en een bundel met algemene informatie over Pakistan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen vreemd zijn aan één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meerbepaald een vrees voor vervolging omwille van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Toen u werd gevraagd om welke redenen u Pakistan heeft verlaten bleef u steeds zeer algemeen. U gaf aan dat het leven in Pakistan niet veilig is (zie gehoorverslag CGVS p.9). Toen u werd gevraagd wat uw persoonlijke problemen waren, stelde u dat het algemene problemen waren en dat iedereen in Pakistan problemen heeft (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uw echtgenote gaf dezelfde redenen aan, namelijk de slechte algemene omstandigheden in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6547561 p.7). Na aandringen van het CGVS wat uw persoonlijke problemen waren, vertelde u dat u tweemaal bent overvallen en uw echtgenote éénmaal was overvallen (zie gehoorverslag CGVS p.9).

*Wat betreft de overval in oktober 2008 verklaarde u dat **de hele bus** werd overvallen en bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.9). U werd tijdens deze aanval dan ook niet persoonlijk gevisieerd. Ze zouden u geslagen hebben op uw wang (zie gehoorverslag CGVS p.10). U hebt dit incident niet aangegeven bij de politie omdat dit volgens u tijdverspilling is (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). De tweede overval in augustus 2009 vond opnieuw plaats op de bus. Deze overval heeft u evenmin aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.10). Ook de overval op uw echtgenote in juni 2009 heeft u niet*

aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit omdat uw moeder heel streng is en niet wilde dat uw echtgenote naar buiten ging (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uw echtgenote legde identieke verklaringen af aangaande deze drie overvallen (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6547561 p.7 en p.8). Bovenstaande verklaringen vormen echter geen afdoende reden om de overvallen niet aan te geven bij de politie. Daar u een Pakistaans staatsburger bent die in het verleden geen problemen kende met zijn autoriteiten, stond niets u in de weg om deze overvallen aan te geven. Uw verklaring voor dit opvallende gemis, dat het tijdsverspilling is, vormt enkel een veronderstelling, temeer daar u nooit de moeite nam om naar de politie te stappen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U verklaarde dat u geen specifieke vijand heeft in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.9). U werd nooit aangeklaagd of gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p.10). Bovendien stelde u dat u geen vrees kende voor de Pakistaanse autoriteiten bij uw vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het louter verwijzen naar de algemene situatie in Pakistan volstaat niet. Het CGVS erkent dat in de regio van het Noordwesten van Pakistan en aan de grens met Afghanistan een openlijke strijd heerst tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Dit conflict is echter duidelijk van lokale aard. Uit objectieve informatie waarover het GCVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er in uw regio (Sargodha, Punjab) geen situatie van veralgemeend geweld heerst.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. In uw eigen verzoekschrift gaf u eveneens aan dat u en uw echtgenote Pakistan hebben verlaten vanwege de algemene problemen in Pakistan. Over de beweerde overvallen staat er niets in vermeld. Het document van uw vennoot betreffende uw schoenenwinkel geeft aan dat u uw aandelen hebt verkocht omdat u Pakistan wou ontvluchten vanwege de algemene ongunstige situatie. Het verzoekschrift van de bevriende Belgische familie en attest van de Franse les voegen niets toe aan uw asielrelaas. De geboorteaktes en schooldocumenten kunnen zondermeer aanvaard worden maar voegen niets toe aan uw asielrelaas. De bundel met algemene informatie over Pakistan voegt niets toe aan uw asielrelaas omdat uw naam er niet in staat vermeld. U gaf eveneens aan dat deze artikelen handelen over de algemene situatie in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.8). Tot slot dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw persoonlijke vrees, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven. U stelde dat u reeds in december 2008 een eigen internationaal paspoort heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.5), wat uw echtgenote ook bevestigde (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6547561 p.5). De smokkelaar zou voor jullie een visum hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.5). De smokkelaar zou jullie eigen paspoorten en identiteitskaarten hebben meegenomen (zie gehoorverslag CGVS p.5 en gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6547561), hetgeen een stereotiepe en weinig waarschijnlijke verklaring is, temeer dit uw persoonlijke documenten betreft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen aan, en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de geldigheid en de wettigheid van de beslissingen over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming. Hij voert aan dat het Verdrag van Genève wel degelijk op hem van toepassing is. Hij heeft immers verklaard dat hij vreesde naar zijn land van herkomst terug te keren omwille van de terroristmedaden waarvan vele burgers het slachtoffer zijn. Hij wijst er op dat hij en zijn echtgenote tweemaal aangevallen werden, dat zij deze problemen persoonlijk beleefd hebben en dat deze terroristische daden door een groep van islamextremisten gepleegd worden om religieuze redenen. Voorts stellen zij dat het bekend is dat Pakistan niets doet om terrorisme te doen verdwijnen, de burgers niet genoeg beschermt en dat verzoekers het directe slachtoffer zijn geweest

van het terrorisme. Daar het om vervolgingen gaat door een groep radicalen die meermaals verzoekers hebben aangevallen, is het Verdrag van Genève van toepassing, aldus verzoeker, die nog verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat "onder vervolging wordt normaal verstaan een daad door de overheden van een land. Deze daad kan gepleegd worden ook door bevolkingsgroepen die de door de wet bepaalde normen van een land niet in acht nemen . Bijvoorbeeld: religieuze onverdraagzaamheid, tot vervolging in een leek land maar waarbij grote bevolkingsdelen de religieuze ideeën van derden niet respecteren. Wanneer daden van zwaar discriminatoire of beledigende aard door het volk gepleegd worden, kunnen ze beschouwd worden als vervolgingen indien de overheden deze wetens toelaten of indien de overheden weigeren doeltreffende bescherming te verzekeren of niet kunnen".

Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde feiten, met name tweemaal overvallen en beroofd worden op een bus en de straatroof op zijn echtgenote, gemeenrechtelijk van aard zijn en buiten het toepassingsgebied vallen van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker toont immers niet aan dat hij of zijn echtgenote wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging gevisieerd werden door de overvallers, noch dat zij omwille hiervan niet of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Pakistan aanwezige autoriteiten.

Waar verzoeker nu stelt dat deze overvallen terroristische daden waren die uitgevoerd werden door islamextremisten omwille van religieuze redenen, dient te worden vastgesteld dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de overvallers hem zouden viseren om andere dan financiële redenen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10), zodat deze verklaring in het verzoekschrift niet meer dan een post-factum-verklaring is die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker toont hiermee alleszins niet aan dat, in weerwil van zijn eigen verklaringen bij de verwerende partij, de feiten die zij hebben ondergaan geïnspireerd zouden zijn geweest door religieuze motieven.

Voorts heeft verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt dat hij en zijn echtgenote zich omwille van de hiervoor vermelde criteria van de vluchtelingendefinitie niet zouden kunnen beroepen op bescherming door hun autoriteiten in hun land van herkomst.

Ten aanzien van het motief dat verzoeker en zijn echtgenote zich niet hebben beroepen op de bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst en dat hun verklaring dat dit tijdverspilling zou zijn enkel een veronderstelling is omdat zij nooit problemen hebben gehad met de autoriteiten en zij nooit de moeite namen om naar de politie te stappen, doet verzoeker gelden dat hij documenten bijvoegt waaruit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen blijkt, omdat eruit blijkt dat de Pakistaanse overheid niet actief op terroristische aanslagen reageert. Verder stelt hij dat hij in het verleden klacht had ingediend, in 2003-2004, voor gelijkaardige feiten, maar dat deze klacht zonder resultaat gebleven is. Bijgevolg is het feit dat hij niet gelooft in de bescherming van de Pakistaanse overheid niet hypothetisch.

Waar verzoeker stelt dat hij documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat de Pakistaanse overheid niet actief op terroristische aanslagen reageert, merkt verweerder vooreerst op de loutere verwijzing naar en neerlegging van informatie van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aantoonst. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verweerder wijst er vervolgens op dat zowel de Vaste Beroepscommissie, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds meerdere malen oordeelde dat de bescherming van de staat geen resultaatsverplichting kan inhouden. Verweerder merkt op dat de situatie in Pakistan complex is en er niet zonder meer kan worden gesteld dat de autoriteiten de bescherming van de inwoners van het land niet ernstig nemen. Binnen de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie subsidiaire bescherming is het dan ook niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken moet zijn. Verweerder benadrukt dat met name de bescherming tegen arbitraire terroristische daden bijzonder moeilijk is (cfr. VB/02- 0005/W7521 van 19 februari 2002; VB/04-0680/E528 van 18 november 2004).

Aangaande verzoekers bewering dat hij reeds in 2003-2004, een klacht zou hebben ingediend voor gelijkaardige feiten, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar die er in haar nota op wijst dat tijdens het gehoor uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd werd waarom hij geen aangifte had gedaan van de overvallen waar hij het slachtoffer van was geworden, waarop hij twee keer antwoordde dat hij

dat tijdsverspilling vond (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het gegeven dat een eerdere klacht niet tot het door verzoeker gewenste resultaat zou hebben geleid –daargelaten de vraag of dit niet meer is dan een blote bewering- toont op geen enkele wijze aan dat bescherming niet voorhanden zou zijn : luidens artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Verzoeker brengt, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in de bedoelde zin kan rekenen vanwege de in Pakistan aanwezige autoriteiten. Immers, noch blijkt dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote melding zouden hebben gemaakt van de aangehaalde problemen bij de autoriteiten. Terwijl het precies de taak van de autoriteiten is om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen, kan niet meer dan worden vastgesteld dat de autoriteiten niet kunnen optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij minstens een poging ondernam om de bescherming van de autoriteiten in te roepen, temeer nu hij een Pakistaans staatsburger is die in het verleden geen problemen kende met zijn autoriteiten. Voor zover verzoeker nog doet gelden dat de verwerende partij dan maar het tegengestelde moet bewijzen, dient te worden benadrukt dat de bewijslast bij de asielzoeker zelf ligt en de verwerende partij niet moet aantonen dat de feiten en beweringen waarop verzoeker zich steunt onwaar zouden zijn. De verwijzing naar het arrest van de Raad van State, ten slotte, gaat niet op, nu niet is aangetoond dat er geen bescherming zou zijn.

Verzoeker wijst er verder op dat noch zijn nationaliteit en identiteit, noch deze van zijn echtgenote in vraag gesteld zijn, de kern van de asielaanvraag nauwelijks besproken is , de gebeurtenissen niet in vraag werden gesteld, zijn verklaringen niet als ongeloofwaardig of inconsistent werden afgedaan, er geen tegenstrijdigheden werden gevonden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote en dus niet wordt betwist dat hij de vervolgingen persoonlijk heeft ervaren, zodat rekening dient gehouden te worden met artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde documenten, zo gaat hij verder, blijkt dat de situatie niet verbeterd is en aanslagen nu nog worden gepleegd, zodat zijn asielaanvraag gegrond is.

Uit hetgeen hiervoor reeds werd gesteld is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn problemen enige nexus vertonen met de Vluchtelingenconventie en dat hij evenmin heeft aannemelijk weten te maken dat hij omwille van de in artikel 1, A (2) opgenomen criteria zich niet zou kunnen beroepen op bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst. Het niet kunnen of –om gegronde redenen niet willen- inroepen van bescherming in het land van herkomst is nochtans één van de grondvoorwaarden die moeten zijn vervuld opdat internationale bescherming kan worden verleend. Om die reden kan verzoeker derhalve niet de vluchtelingenstatus worden verleend. Zijn argument dat zijn persoonsgegevens niet worden betwist, zijn verklaringen niet ongeloofwaardig werden bevonden en de gebeurtenissen niet in vraag werden gesteld doet daaraan geen afbreuk, nu geenszins is aangetoond dat verzoeker in het verleden slachtoffer is geweest van vervolging en hij de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten niet kon inroepen. Een verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikels getiteld “le Pakistan sombre dans l'extrémisme religieux”, afkomstig van www.slate.fr en “Terrorisme: 'le Pakistan doet se réveiller', selon l'Inde” is evenmin dienstig, nu deze betrekking hebben op de algemene situatie in het land van herkomst, terwijl het aan verzoeker toekomt zijn individuele vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin in concreto aannemelijk te maken.

Verzoeker verwijst verder, wat de subsidiaire bescherming betreft, naar de informatie die hij had neergelegd met vermelding van de aanslagen in zijn provincie en onder andere het document met als titel “Pakistan suffers record number of deaths due to militant violence”. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet reageert op dit document en zelfs niet weet of zij het wel heeft gelezen. Bovendien, zo stelt hij, interpreteert de verwerende partij het begrip van subsidiaire bescherming restrictief. Hij verwijst naar artikel 48/4, § 2, b) en stelt dat deze bepaling wel degelijk de schending van de mensenrechten betreft. De verwerende partij erkent wel dat de veiligheid in Pakistan problemen stelt en uit de neergelegde documenten blijkt dat het terrorisme aan het groeien is en de Pakistaanse overheden machteloos blijven. Het ministerie van buitenlandse zaken raadt reizen naar Pakistan af gezien de veiligheidsproblemen aldaar. De persoonlijke aanslagen ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote werden ook niet betwist.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt: "De bundel met algemene informatie over Pakistan voegt niets toe aan uw asielrelaas omdat uw naam er niet in staat vermeld. U gaf eveneens aan dat deze artikelen handelen over de algemene situatie in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.8)". Verzoeker kan derhalve niet hard maken dat de verwerende partij niet heeft gereageerd op de informatie die hij had aangebracht. Voorts, wat de verwijzing naar de hypothese zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet betreft, dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hij andermaal refereert aan de aanslagen waarvan hij en zijn vrouw het slachtoffer werden. Terzake werd evenwel reeds vastgesteld dat hij niet had aangetoond dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Verzoeker kan zich derhalve niet langer beroepen op de feiten die hij en zijn echtgenote persoonlijk zouden hebben ondergaan, teneinde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Voor wat betreft de hypothese, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van diezelfde wet, blijkt uit de bestreden beslissing reeds dat de verwerende partij erkent dat in de regio van het Noordwesten van Pakistan en aan de grens met Afghanistan een openlijke strijd heerst tussen extremistische elementen en overheidstroepen maar dat dit conflict duidelijk van lokale aard is, en dat uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in verzoekers regio (Sargodha, Punjab) geen situatie van veralgemeend geweld heerst. De verwerende partij beroept zich hierbij op een "Subject Related Briefing, getiteld "Pakistan. Algemene Veiligheidssituatie", van 14 januari 2011 waarin wordt gesteld, op grond van de incidenten waarnaar wordt verwezen, dat de situatie in Punjab relatief stabiel is en er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld. Verzoeker, die verwijst naar de twee reeds eerder vermelde internetartikels brengt geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit blijkt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt en die gebaseerd is op verschillende bronnen, zoals krantenartikels maar ook rapporten van gezaghebbende organisaties op het vlak van mensenrechten niet correct is en al evenmin dat hij uit deze informatie de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. Een negatief reisadvies, ten slotte, is gericht naar van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, en kan niet zonder meer worden toepasselijk verklaard op personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Aangezien het slechts bedoeld is als algemene situatieschets voor de bezoekers van een bepaald land, kan het reisadvies waarnaar wordt verwezen evenmin van aard zijn om de gedetailleerde informatie die zich in het administratief dossier bevindt in een ander daglicht te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verwerende partij op grond van pertinente en door het administratief dossier ondersteunde motieven genoegzaam kon besluiten dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Het middel is niet gegrond."

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster, in zoverre zij zich steunt op het asielrelaas van haar echtgenoot, evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.4.1. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster geen aangifte heeft gedaan van de overval op straat in 2009, doet verzoekster in eerste instantie gelden dat "we niet weten of dit element ook aan haar echtgenoot verweten werd terwijl de tegenpartij de beslissing enkel motiveert met de beslissing betekend aan haar man".

2.4.2. Terzake kan worden verwezen naar hetgeen reeds eerder werd gesteld, in het bijzonder wat betreft het niet aannemelijk zijn van de these dat verzoekster geen kennis heeft kunnen nemen van de beslissing in hoofde van haar echtgenoot.

2.5.1. Verzoekster stelt voorts dat zij had uitgelegd dat zij en haar echtgenoot geen vertrouwen meer hadden in de Pakistaanse overheden en dit feit niet hypothetisch is maar werkelijk, en stelt bij haar verzoekschrift documenten te voegen waaruit de geloofwaardigheid van haar verklaringen blijkt, nu Pakistan niet actief op terroristische aanslagen blijkt te reageren en de bevolking terecht bang is, dat geen doeltreffende bescherming wordt geboden door de overheden, dat een eerder ingediende klacht zonder resultaat is gebleven en de verwerende partij dit niet in vraag kan stellen.

2.5.2. Dienaangaande kan in eerste instantie worden gesteld, zoals dat ook al in het arrest inzake de echtgenoot van verzoekster werd gesteld, dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de echtelieden niet konden rekenen op bescherming. Wat de terroristische aanslagen betreft en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken –identiek als deze bijgebracht door de echtgenoot- wordt gewezen op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de echtgenoot, zoals hiervoor gemotiveerd.

2.6. Waar verzoekster ten slotte verwijst naar haar eerdere verklaringen luidens dewelke zij niet persoonlijk naar de politie mocht, is de Raad van oordeel dat deze herhaling van hetgeen zij eerder al stelde niet volstaat om het desbetreffende motief in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt het motief van de bestreden beslissing bij, waar wordt gesteld dat zij, als Pakistaanse staatsburger, die niets te vrezen heeft van de autoriteiten, zich had moeten wenden tot deze autoriteiten.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat aan verzoekster noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffer.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS